

[Wilhjelm]

ministeren i retsudvalget, at han i virkeligheden har søgt at udtrykke bekymring for, om der nu vil være tilstrækkelig mange kvindelige ansøgere til, at en ligelig fordeling kan opnås. Og når Volmer Nissen udtaler om overtrædelse af retssikkerhedsgarantier, at der findes så mange bestemmelser i retsplejeloven, som ikke kan bruges i praksis, så forklarer ministeren, at han i virkeligheden har søgt at udtrykke bekymring for, om alle disse bestemmelser nu også er tilstrækkelige. Der er nogle offentligt ansatte, der ikke har problemer med ytringsretten, men til gengæld måske med ytringsevnen.

Regeringens ansvar for en særlig type af sager skal drages frem. Når ordensmagten, som det er sket i Hagens-sagen og i sagen om Politikens delvise offentliggørelse af en politirapport, forsøger at få en skærpet fortolkning godtaget af domstolene, nægter ministeren at forholde sig til disse sager, med den tilforladelige begrundelse, at de jo er indbragt for retten. Dette er udenomssnak, for det er justitsministerens og regeringens forlængede arme: politi og anklagemyndighed, som rejser disse sager, og så længe ministeren ikke kalder til orden, er det derfor regeringen, som står bag og er ansvarlig for disse forsøg på at bibringe de pågældende lovbestemmelser et andet indhold, et indhold, som yderligere styrker statsmagten på bekostning af retssikkerheden.

På baggrund af den udvikling, der her er skitseret, turde det være overflødigt at knytte mange kommentarer til den borgerlige, henholdsvis socialistiske, opfattelse af ordensmagtens funktion. Sæt ressourcerne til bagmandspolitiet over for ressourcerne til bekæmpelse af faglig kamp! Sammenlign indsatsen over for demonstrerende beboere og boligaktivister med indsatsen over for udlejere, der groft overtræder boliglovgivningen! Det passer forbandet skidt med den borgerlige påstand om, at ordensmagtens opgave er at sikre overholdelse af love og vedtægter og at beskytte den enkelte borger og samfundet mod forbrydelser, sådan helt isoleret fra klasse modsætningerne.

Samfundet kan ofre millioner af kroner på en politisk retssag, som er uden reel betydning, men hvor staten har brug for en legitimation. Men som vi hørte fra justitsministeren så sent som i går, kan samfundet ikke ofre nogle få hundrede tusinde kroner på en

virkelig væsentlig retssag, hvor almindelige mennesker vil prøve deres rettigheder over for stærke kapitalinteresser. Sådan har det altid været, og sådan vil det altid være i et classesamfund. Det ligger så at sige i sagens natur, at man kan sætte hunde ind mod folk, der er opsætsige med deres krop, men ikke mod folk, der er opsætsige med deres penge.

Men forholdene er forværret på det sidste. Udviklingstendensen er tydelig og skræmmende. Regeringens hidtidige optræden giver ingen grund til at tro, at den er indstillet på at holde igen. Med denne debat håber vi imidlertid at bidrage til, at pressen og befolkningen bliver mere opmærksomme på og reagerer mod den udvikling, der er i gang.

Ole Espersen (S):

Også socialdemokratiet kan kun være tilfreds, ligesom ministeren var det, med denne lejlighed til at drøfte politiets forhold i en bredere sammenhæng.

Der kan være rimelig anledning for folketingets medlemmer til at tage konkrete spørgsmål op ved de aktuelle lejligheder, og det er jo også sket i rigt mål. Der er bl. a. fra hr. Wilhjelm's side stillet mange spørgsmål om politiet, og langt de fleste er besvaret. Vi ser dette som et udtryk for en vigtig folkelig og parlamentarisk kontrol med de myndigheder, vi har her i landet, og specielt altså også med den retshåndhævende myndighed.

Vi synes ikke blot, det er rimeligt, men også, at det er nødvendigt, at den del af statsmagten, der udøver politimyndighed over borgerne, er genstand for offentlig diskussion og kritik, en diskussion og en kritik, der naturligvis undertiden afslører, at der er begået fejl eller handlet mindre hensigtsmæssigt. Vi ser det som et udtryk for demokratiets styrke, og vi ser det som et udtryk for, at vi bevæger os i retning af et mere åbent samfund, et samfund, hvor de, der har magt og myndighed, ikke er hævet over kritik. Det er vel i øvrigt en udviklingstendens, specielt vedrørende politiet, hvor både folketinget og politiet selv har været medvirkende til at skabe større åbenhed, end vi tidligere har kendt. Det er en positiv udvikling, og det er en udvikling, som vi vil medvirke til kan fortsætte.

I øvrigt må vi sige, at den udvikling, der er sket med hensyn til politiets struktur og organisation i de senere år, er nogenlunde